

Arrest

nr. 294 937 van 3 oktober 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. VAN DEN BOSSCHE
Mechelsesteenweg 12/11
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 1 juni 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 mei 2022 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 augustus 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 augustus 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. VAN DEN BOSSCHE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster verklaart de Angolese nationaliteit te hebben en te zijn geboren op 20 januari 1974.

1.2. Verzoekster dient op 2 september 2016 een verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 12 juni 2017 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest met nummer X van 3 december 2018 bevestigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) deze beslissing.

1.3. Verzoekster dient op 1 maart 2021 een volgend verzoek om internationale bescherming in.

1.4. Verzoekster wordt op 16 september 2021 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

1.5. De commissaris-generaal neemt op 19 mei 2022 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Angolees staatsburger te zijn van Umbundu origine geboren te Kuito in de provincie Bié. U woonde steeds in Kuito, afgezien van de periode dat u op een basis van UNITA verbleef en gedurende uw studies. Eind juli 2016 verliet u Angola en u diende op 02 september 2016 een eerste verzoek tot internationale bescherming in België. U verklaarde daarbij omwille van uw betrokkenheid bij verschillende verenigingen en uw voormalige activiteiten voor UNITA nadelen te hebben ondervonden in Angola. Zo beweerde u geboycot te zijn geweest en bepaalde rechten ontzegd te zijn geweest. In juli 2016 zou u om die reden ontvoerd zijn geweest, waarna u besloot het land te verlaten. Op 12 juni 2017 werd dit verzoek door het Commissariaat-generaal afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U slaagde er namelijk niet in de concrete vervolgingsfeiten die u zou ondergaan hebben omwille van uw politiek activisme aannemelijk te maken. Eveneens zorgden het feit dat u binnen Angola geen stappen ondernam om uw vervolging aan te kaarten en de manier waarop u het land zou hebben verlaten er verder voor dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u aangehaalde feiten. Op 14 juli 2017 diende u bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beroep in tegen deze beslissing. Doch de beslissing van het Commissariaat-generaal werd gehandhaafd bij arrest van 03 december 2018 (arrestnummer 213384). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelt dat de door u voorgehouden ontvoering en bedreiging met buitenrechtelijke executie niet te rijmen valt met de beschikbare informatie omtrent de gangbare praktijken in Angola. Bovendien volgt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het Commissariaat-generaal in haar argumentering dat het gegeven dat u banden bleef onderhouden met organisaties gelieerd aan de overheid uw vrees voor vervolging verder ondermijnt. U tekende geen verder beroep aan tegen deze beslissing.

*U keerde niet naar uw land van herkomst terug en op 01 maart 2021 diende u een **eerste volgend verzoek om internationale bescherming** in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. In onderhavige verzoek verklaart u nog steeds vervolging te vrezen bij een terugkeer naar Angola omwille van uw politiek engagement aldaar. U verklaart dat verschillende van uw directe journalistieke collega's vermoord werden of verdwenen en dat de directeur van de school waar u tewerk gesteld was in de problemen kwam omwille van u. Daarnaast voegt u er aan toe betrokken te zijn geweest in een corruptieschandaal rond de minister van Sociale communicatie Manuel Antonio Rabeleis. U had van hem een auto en enige andere voordelen gekregen en er werd een onderzoek geopend naar zijn activiteiten en de goederen die hij had geschonken. Volgens uw verklaringen worden alle mensen die met hem samenwerkten eveneens onderzocht en aangeklaagd. U verklaart dat dit ook bij u het geval zal zijn. Bovendien verklaart u beschuldigd te zullen worden van smaad tegenover de staat omwille van het feit dat u in België een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend. U voegt er eveneens aan toe in België zich ingezet te hebben voor de vereniging MPD (Movimento para Democracia e Paz), een organisatie die onder andere strijdt voor stemrecht voor Angolezen die in het buitenland verblijven. U zou vergaderingen van deze vereniging hebben bijgewoond en hier verslagen van hebben opgemaakt. Ook uw dochter diende een eigen verzoek om internationale bescherming in (CGVS-kenmerk 20/18388).*

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u volgende documenten neer: uw origineel paspoort, medische documenten waaruit blijkt dat u in behandeling bent voor tuberculose, een email-conversatie met Angelo Kapwacha, verschillende artikelen en Facebook-posts met betrekking tot vervolging van journalisten en opposanten in Angola, een weergave van uw conversaties met een kennis in Angola en emailverkeer met betrekking tot zowel uw schooldirecteur als in verband met uw bankrekening.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaart te vrezen voor de Angolese autoriteiten omwille van uw activisme en journalistiek werk rond de mistoestanden in het land. Er kan echter geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen dat u omwille van uw activiteiten actief zou worden vervolgd.

In de eerste plaats kadert u de feiten die u aanhaalt binnen uw volgend verzoek binnen de vervolging die u kende omwille van uw reeds eerder aangehaalde politiek activisme. Uw verklaring dat u zou gevisieerd zijn geweest omwille van dit activisme werd in uw eerdere procedure reeds ongeloofwaardig geacht. Dit omdat u steeds voor de staatsradio actief kon blijven, u zelfs geloofd werd om uw journalistieke kwaliteiten en voldoende mogelijkheden en kansen te hebben gekregen om uw carrière verder uit te bouwen. Evenmin kon u toen aantonen dat de mogelijke problemen die u ervaaarde het gevolg waren van de door u aangehaalde oppositieactiviteiten en dient er op gewezen dat u eveneens actief bleef voor organisaties gelieerd aan de overheid. Ook het feit dat u in Angola geen enkele stap ondernam om de door u aangehaalde vervolging aan te vechten zorgde er voor dat aan deze vervolging geen geloof kon worden gehecht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde deze beoordeling van het Commissariaat-generaal. Zodoende kunnen aan de feiten die u in onderhavig verzoek aanhaalt, eveneens kaderend binnen dit zelfde activisme, evengoed moeilijk geloof worden geacht.

Op geen enkel vlak weet u daarenboven de bijkomende feiten die u aanhaalt concreet op uw persoon te betrekken. Telkenmale blijft u uiterst vaag omtrent de manier waarop u persoonlijk zou worden gezocht of waarop men informatie over u tracht in te winnen. Uw geloofwaardigheid wordt daarbij voornamelijk ondermijnd door het feit dat u gedurende uw persoonlijk onderhoud in het kader van uw volgend verzoek verklaart dat u wel degelijk een zaak heeft geopend bij de politie omwille van de inbraak bij u thuis en uw ontvoering (notities persoonlijk onderhoud (verder CGVS) p.10). Nergens gedurende uw eerdere persoonlijke onderhouds heeft u verklaard dat een dergelijke zaak lopende was. Meer nog, gedurende uw persoonlijk onderhoud in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming ontkende u enige stappen te hebben ondernomen om het onrecht dat u zou zijn aangedaan aan te kaarten. Wanneer u letterlijk werd gevraagd of u wat u was overkomen ergens was gaan aanklagen verklaarde u dit niet te hebben gedaan (notities persoonlijk onderhoud in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming p.26). Wanneer u wordt gewezen op het feit dat u naliet dit te vertellen meent u dat dit u niet gevraagd werd (CGVS p.10), wat in strijd is met de weergave van het persoonlijk onderhoud. Dat u zou nalaten te vermelden dat u wel degelijk stappen had ondernomen om zich beschermd te weten tast uw geloofwaardigheid verder aan. **Waar u verklaart dat uw familie nog steeds problemen kent omwille van uw activisme en dat naar u gezocht wordt weet u ook dit niet hard te maken.** De enige keer dat uw familie concreet over u zou zijn aangesproken zou enkel betrekking hebben gehad met een ver familielid die uw zus twee keer aansprak over uw verblijfplaats (CGVS p.18). Daarnaast zouden kennissen naar u gevraagd hebben maar zoals u zelf aangeeft kan dit evenwel gaan om mensen die bezorgd zijn om uw welzijn en betekent dit geenszins dat naar u gevraagd wordt met oog op uw vervolging omwille van enige politieke activiteiten. Zelfs wanneer u wordt gevraagd naar de aard van de vragen en opmerkingen die daarbij gegeven worden verwijst u enkel naar een opmerking die handelt over het feit dat u in Europa zou gaan 'poetsen voor madammen', wat bezwaarlijk als een voorbeeld van enige politiek inslag kan worden beschouwd (CGVS p.18). Wanneer u wordt gevraagd of ook officiële instanties als politie of gerecht vragen naar u stelden verwijst u enkel naar het feit dat de school waar u werkte uw moeder naar u vroeg (CGVS p.19). Hiermee kon u derhalve op geen enkele manier aantonen dat u actief gezocht zou worden in Angola en u enige vrees voor vervolging dient te koesteren bij een terugkeer.

Daarnaast pleit het allerm minst in uw voordeel dat er meer dan twee jaar verstreek alvorens u besloot een nieuw verzoek in te dienen. Zeker gezien het merendeel van de feiten die u op heden aanhaalt u reeds voordien bekend waren. Volgens informatie beschikbaar bij het Commissariaat-generaal en toegevoegd aan het administratief dossier ('Angop – Le procès de Manuel Rabelais commence mercredi – 08.12.2020' en 'Verangola – Manuel Rabelais sentenced to 14 and a half year in prison for embezzlement and money laundering – 12.04.2021') blijkt dat de zaak rond Manuel Rabeleis reeds lopende is sinds eind 2020. Uit de documenten die u neerlegt blijkt dat de problemen rond uw bankrekening dateren van begin 2019. Ook uw betrokkenheid bij MPD ving u aan na uw eerste persoonlijk

onderhoud op het Commissariaat-generaal (CGVS p.16). Deze door u aangehaalde feiten zijn u derhalve al enige tijd bekend zonder dat u al eerder een nieuw verzoek tot internationale bescherming indiende. Uw verklaring voor het niet eerder terug verzoeken om internationale bescherming overtuigt daarbij niet. Uw verklaring dat u niet op de hoogte was dat u een tweede aanvraag kon indienen houdt in deze geen stand. U had namelijk een advocaat, startte in deze periode, met behulp van deze advocaat, wel andere procedures op om een verblijfstitel te verkrijgen en uw dochter diende enige maanden voor u een eigen verzoek in (CGVS p.19-20). Waar u verklaart dat u uiteindelijk besloot een nieuwe procedure op te starten omdat het gevaarlijk werd in Angola heeft u het bovendien louter over de algemene situatie zonder daarbij enig persoonlijk element aan te halen dat u overhaalde opnieuw een eigen verzoek in te dienen (CGVS p.20). Het feit dat u niet eerder een nieuwe procedure opstartte doet reeds twijfelen aan de ernst van de door u ingeroepen feiten.

Uit bovenstaande algemene vaststellingen volgt reeds dat maar moeilijk geloof kan worden gehecht aan de elementen die u in uw volgend verzoek naar voren brengt. Maar ook wat de individuele feiten betreft die u in onderhavig verzoek aanhaalt dient geconcludeerd dat u er niet in slaagt hier ook maar enigszins van te overtuigen.

Waar u verklaart problemen te zullen kennen omwille van uw betrokkenheid bij de praktijken van Manuel Rabeleis kan ook dit geen aanleiding geven tot internationale bescherming. Vooreerst wordt door deze verklaringen uw vermeend politiek activisme verder ondermijnd. Waar u verklaart voordelen van hem ontvangen te hebben terwijl van u gevraagd werd informatie achter te houden en collega's in de gaten te houden valt dit niet te rijmen met de strijd voor mensenrechten waar u beweert tegelijkertijd in verwickeld te zijn geweest. Hoewel u verklaart dat u zich daar niet helemaal comfortabel bij voelde ondermijnt het uw activisme en engagement dat u alsnog voor deze overste actief bleef. **Daarnaast kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaring omwille van uw betrokkenheid bij deze corruptie effectief gezocht te worden in Angola.** U verklaart tussen 2008 en 2010 een auto, geld en informatica-materiaal van deze minister te hebben ontvangen en dat iedereen die met hem had samengewerkt wordt gezocht. Iedereen die ook maar enige voordelen van hem ontving zou opgespoord worden (CGVS p.13). Echter, wanneer u wordt gevraagd of ook officieel naar u en uw betrokkenheid onderzoek werd gedaan verklaart u vaagweg dat een decreet werd uitgevaardigd waarbij alle betrokkenen worden onderzocht. Wanneer u verder verduidelijking wordt gevraagd welke stappen dan reeds werden ondernomen om concreet onderzoek naar u te doen blijft u vaag en verwijst u naar anderen die werden opgeroepen. Opnieuw gevraagd hoe de situatie voor u persoonlijk was en hoe naar u persoonlijk reeds onderzoek werd gevoerd geeft u aan dat het als een sneeuwbal effect werkt. Hiermee tracht u overduidelijk steeds de vraag naar uw eigen betrokkenheid bij dit onderzoek te ontwijken. Wanneer u nog een keer wordt gevraagd of ze dan al bij u persoonlijk terecht zijn gekomen geeft u uiteindelijk aan dat dit niet mogelijk is aangezien u zich in België bevindt. Wanneer u bijkomend wordt gevraagd of u hoorde of er onderzoek naar u werd gedaan stelt u dat dit niet concreet gebeurde maar dat u weet dat dit nog zal gebeuren (CGSV p.13). Vooreerst staat dit haaks op uw verklaring dat u beschuldigd wordt de vruchten van de corruptie van deze minister te hebben geplukt, bovendien staat het feit dat u in België verblijft een dergelijk onderzoek niet in de weg. **Verder blijkt uit de beschikbare informatie bij het Commissariaat-generaal toegevoegd aan het administratief dossier dat de door u genoemde minister voornamelijk werd beschuldigd voor corruptie tussen 2016 en 2017, in die periode verbleef u reeds in België.** Wanneer u wordt gevraagd om welke reden u denkt specifiek hiermee in verband te zullen worden gebracht weet u dit opnieuw niet te duiden. U geeft aan dat de zaak grondig zal worden onderzocht en dat uw naam reeds opdook gedurende dit onderzoek (CGVS p.14). Deze verklaringen stoken wederom niet met het feit dat u niet concreet wist aan te geven of al dan niet al onderzoek naar u werd gestart. **Uit uw verklaringen komt bovendien niet naar voren dat de beschuldigingen tegenover u – indien die er al zouden zijn – enige verdere politieke inslag zouden hebben maar kaderen zij eerder binnen dit onderzoek naar corruptie.** Uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier (Ropes&Gray- A promising future: Angola's recent efforts to combat corruption – 06.10.2021) blijkt dat inderdaad een grootschalig onderzoek wordt gevoerd naar corruptie binnen Angola. U weet dan ook niet te overtuigen dat een mogelijks onderzoek naar u een andere inslag zou hebben dan louter het bestrijden van corruptie in Angola.

Waar u daarnaast verklaart problemen te hebben gekend met uw bankrekening, eveneens omwille van uw politieke activiteiten, kan dit evenmin worden aangenomen. Ook wat dit betreft weet u de achtergrond van deze problemen niet te schetsen. U weet op geen enkele manier aan te tonen dat deze feiten in verband zouden staan met enige van uw vermeende politieke activiteiten. U weet geen concrete feiten aan te tonen die er op wijzen dat dit niet louter een administratieve handeling betreft maar in verband kan worden gebracht met uw activiteiten in Angola. Evenmin weet u aan te tonen of er enige aanleiding was dat op dat specifieke moment, in 2017, toen u reeds in België verbleef, uw rekening zou zijn leeggehaald (CGVS p.15). Ook uit de lezing van het emailverkeer dat u hieromtrent neerlegt valt allerminst

te concluderen dat de problemen die u met uw bankrekening zou hebben gehad in verband kunnen worden gebracht met uw politieke activiteiten. Er wordt enkel gesproken over het aflossen van kredieten of verrichtingen op de rekening, hieruit kan dan ook geen enkel politiek motief worden afgeleid.

Waar u verklaart vervolging te moeten vrezen louter omwille van het feit dat u in België verbleef en hier een verzoek tot internationale bescherming indiende weet u dit evenmin hard te maken. Vooreerst blijkt dit allerminst uit objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (Human Rights Watch – Angola, events of 2021). Nergens is hier sprake van het feit dat het loutere feit zich in het buitenland te begeven of er internationale bescherming te verzoeken aanleiding kan geven tot vervolging bij een terugkeer naar Angola. Dit geldt des te meer aangezien u niet wist aan te tonen voor uw vertrek reeds omwille van politieke redenen de aandacht te hebben getrokken van de autoriteiten. Opnieuw weet u ook hier doorheen uw persoonlijk onderhoud geen enkele concrete aanwijzing aan te halen die aantoonde dat u dit risico zou lopen. Wanneer u wordt gevraagd hoe de Angolese autoriteiten op de hoogte zouden kunnen zijn van het feit dat u een verzoek tot internationale bescherming indiende geeft u aan zelf naar de Angolese ambassade te zijn gestapt aangezien u documenten nodig had om te gaan samenwonen (CGVS p.16). Het valt moeilijk aan te nemen dat u deze stap zou zetten indien u werkelijk meent een reëel risico te lopen door op deze manier in de kijker te lopen van de Angolese autoriteiten. Voorts komt uit uw verklaringen naar voren dat de Angolese autoriteiten u consulaire diensten blijven verlenen, en vermeldt u op geen enkel moment op enige wijze te zijn bedreigd of ondervraagd door de Angolese ambassade - nergens uit uw verklaringen m.b.t. uw bezoeken aan de Angolese ambassade valt nog maar enige aanwijzing te vinden die erop zou wijzen dat u op enerlei wijze gevisieerd zou worden door de Angolese autoriteiten.

U haalt eveneens aan vervolging te vrezen omwille van het feit dat u in België actief bent voor de beweging Movimento para Democracia e Paz, ook deze vrees kan niet worden aangenomen. U verklaart vooreerst binnen deze beweging steeds op de achtergrond te zijn gebleven omdat u zich mentaal niet klaar voelde om veel actie te voeren. U praat enkel over een betoging waar u in de toekomst zou aan deelnemen en over verslagen die u zou opgemaakt hebben van vergaderingen (CGVS p.17). In een dergelijke hoedanigheid valt moeilijk aan te nemen dat u in de kijker zou lopen van de Angolese autoriteiten. Ook in deze weet u bovendien op geen enkel vlak aan te tonen op welke manier Angolese autoriteiten op de hoogte zouden zijn van deze activiteiten, u wijst enkel op het volgens u algemene principe dat in Angola alles wordt gecontroleerd. Als aanwijzing voor het feit dat u wel degelijk in de gaten zou zijn gehouden verwijst u naar het feit dat vrienden u waarschuwen voorzichtig te zijn (CGVS p.17), daarmee absoluut niet aantonend dat u ook daadwerkelijk de aandacht zou hebben getrokken van de Angolese autoriteiten. Bovendien is het opmerkelijk dat u net van dit activisme hier in België geen enkel document weet neer te leggen.

Ook wat betreft de problemen die uw collega's en familie zouden hebben gekend omwille van u weet u niet te overtuigen. Waar u verklaart dat uw familie problemen dreigt te krijgen omwille van uw activisme weet u dit opnieuw niet aan te tonen. U verklaart voor 50% zeker te zijn dat uw moeder te lijden heeft onder uw problemen en voor uw zus verklaart u niet te weten of de problemen die zij kent met u te maken hebben. Ook van uw overige familieleden weet u niet of de problemen die zij kennen al of niet met u te maken hebben (CGVS p.18). Waar u verklaart dat de banden van uw zus werden plat gestoken en dat zij in een ongeval werd betrokken weet u niet aan te geven op welke manier dat op u betrekking zou hebben (CGVS p.9). De problemen die u aanhaalt die uw familie zouden hebben gekend kunnen niet zonder meer aan u worden toegeschreven. Wat uw collega's betreft en de artikelen die u hiertoe neerlegt wijst niets in deze er op dat u op dezelfde wijze als hen actief zou zijn geweest of dat u een zelfde vervolging zou dienen te vrezen. Wanneer men algemene artikelen neerlegt dient men zich bewust van het feit dat een loutere verwijzing naar algemene informatie niet afdoende is om de geloofwaardigheid van een verzoeksters asielrelaas te herstellen. Deze informatie is immers van louter algemene aard en heeft geen betrekking op uw persoon. U verklaart niet vermeld te worden in deze artikelen. U zou hier niet vermeld worden omdat dit gevaarlijk is, net terwijl deze artikelen handelen over journalisten die problemen kregen en anderen net wel met naam en toenaam worden vermeld. Enige keer dat u zelf vermeld zou worden is binnen de commentaren van één van deze artikelen (p.7). U weet dan ook niet te overtuigen zich in een gelijkaardige situatie te bevinden als degene waar u naar verwijst of waar u artikelen over neerlegt. Ook wanneer u laat vallen dat een collega een contactverbod met u zou zijn opgelegd weet u niet aan te geven wat hier toe leidde of wie haar dat heeft opgelegd (CGVS p.9-10). Ook hier wist u derhalve allerminst te overtuigen bij een terugkeer de aandacht te zullen trekken van de Angolese autoriteiten.

Uit de feiten die u in dit volgend verzoek aanhaalt valt derhalve opnieuw niet te concluderen dat u vervolging zou dienen te vrezen in Angola omwille van enig politiek activisme. De feiten die u

aanhaalt kunnen allerm minst eenduidig worden toegeschreven aan enig activisme. Zodoende zijn de huidig aangehaalde feiten niet in staat aan te tonen dat u daadwerkelijk gevisieerd zou zijn geweest omwille van enige oppositieactiviteiten of vervolging zou kennen bij een terugkeer naar Angola.

Ook de overige documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Waar u momenteel uw **origineel paspoort** neerlegt weet dit op geen enkele manier aan te tonen dat u vervolging zou dienen te vrezen in uw land van herkomst. Nog los van het feit dat het uiterst opmerkelijk is dat u alsnog uw paspoort zou weten voor te leggen, nadat u dat vermeendelijk in 2018 teruggekocht zou hebben van de smokkelaar (CGVS p.21), verandert het feit dat u momenteel uw paspoort voorlegt niets aan de beoordeling van uw vrees voor vervolging in Angola. Ook uw **medische documenten** zijn hier niet toe in staat. Deze houden geen verband met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Uw **conversaties met uw schooldirecteur, Angelo Kapwacha of andere kennissen in Angola** zijn evenmin van die aard dat zij deze beoordeling kunnen wijzigen. Ook in deze blijkt niet uit deze conversaties dat u concrete problemen heeft gekend of zou dienen te vrezen bij een terugkeer. Evenmin, zoals reeds eerder aangeduid, kan u verklaren hoe deze problemen precies met u verband houden (CGVS p.11). Ook hier dient opgemerkt dat deze e-mails reeds van 2018 dateren, u diende pas in maart 2021 een volgend verzoek in. Zodoende kunnen de elementen die in deze e-mails ter sprake worden gebracht niet van die aard zijn dat zij een dermate vrees voor u inhouden aangezien u nog drie jaar wachtte om om deze reden een nieuw verzoek in te dienen. Ook het feit dat u in contact staat met Angelo Kapwacha weet niet aan te tonen dat u een even activistisch karakter er zou op na houden of dat u vervolging zou dienen te vrezen omwille van dit contact. Bovendien is het in deze opvallend dat u verschillende documenten kon verkrijgen en verklaart nog steeds in contact te staan met verschillende mensen in Angola, maar er niet in slaagt enige documenten voor te leggen die betrekking hebben op u persoonlijk. U verklaart over documenten te beschikken over uw klacht bij de politie en eveneens over een interview dat u zou hebben afgelegd. Geen van beiden documenten, die wel uw persoonlijke sfeer raken, weet u voor te leggen (CGVS p.10).

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud die naar u werden verstuurd op 22 september 2021. Er werden echter geen opmerkingen ontvangen waardoor u wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud.

Bijgevolg maakt u geenszins aannemelijk dat in uwen hoofde een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen. U beroept zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming immers op dezelfde elementen als deze van uw asielrelaas. Gelet op de ongeloofwaardigheid ervan, kan u bijgevolg evenmin de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het Commissariaat-generaal wijst de Staatssecretaris van Asiel en Migratie op het feit dat ook in hoofde van uw dochter (CGVS-kenmerk 20/18388) eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.“

2. Het verzoekschrift

Verzoekster voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 48/3 t.e.m. 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de

Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van “het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de algemene motiveringsplicht”.

Zij verstrekt, na een theoretische uiteenzetting, volgende concrete toelichting bij het middel:

1. Politieke overtuiging als grond van vervolging.

Verzoekster vreest bij een terugkeer naar Angola vervolging omwille van haar politiek engagement aldaar. Zij heeft verwerende partij uitvoerig ingelicht over de Problemen die zij in Angola kende alsook over de Problemen die haar familie/vrienden/collega's ondervinden in Angola. Verwerende partij hecht echter geen geloof aan haar verklaringen.

Verzoekster was journaliste en lid van de vereniging FORDU. Vrienden van verzoekster hebben in Angola Problemen gekend (intimidatie, bedreigingen) omwille van hun lidmaatschap van de vereniging. M., een collega van verzoekster heeft zo één jaar geen nieuws mogen uitzenden. Een andere college, A., mocht niet op reportage gaan als de gouverneur ergens was of als er autoriteiten aanwezig waren. Sommige leden van de vereniging zijn opgepakt en vermoord. De directeur van de school waar verzoekster les gaf, kreeg bedreigingen omwille van zijn contacten met haar. Personen die bij de geheime dienst werkten probeerden te infiltreren bij de journalisten. X. A., professor journalistiek van verzoekster, werd vervolgd en vergiftigd. Een jonge activist die verzoekster heeft gekend is gevlucht naar Frankrijk. Uiteindelijk is hij teruggekeerd naar Angola en werd hij aldaar vergiftigd. Er was een collega van verzoekster die verbod kreeg om met haar om te gaan. Er werd een procedure in Angola opgestart tegen verzoekster. Zij werkte in het verleden samen met andere collega's voor Minister Manuel Antonio Rabeleis en kreeg daardoor bepaalde voordelen zoals een wagen, geld, informatica-materiaal, etc ... Alle medewerkers worden gezocht (operatie Carengezo). De bankrekening van verzoekster werd op een gegeven ogenblik leeggehaald en de banden van de wagen van de zus van verzoekster werden platgestoken waardoor ze een ongeval had.

De Problemen die verzoekster kende in Angola en de Problemen die zij zal ondervinden bij een terugkeer naar haar land van herkomst worden bevestigd door objectieve landeninformatie.

HRW stelt vast dat journalisten in Angola systematisch worden onderdrukt en lastiggevallen en dat de mensenrechten aldaar op grote schaal worden geschonden door State Security forces.

<https://www.hrw.org/world-report/2022/country-chapters/angola>

Freedom of Media

Authorities continued to use draconian media laws to repress and harass journalists. In June, journalists Coque Mukuta and Escrivão José were charged with criminal defamation after two ruling party officials filed separate complaints about articles they published. The Committee to Protect Journalists, CPJ, reported at least six other cases of criminal defamation complaints against journalists in Angola since March.

Millions of Angolans across the country are still denied access to free, diverse, and impartial information, as Angola remained the only southern African country without community radio stations.

Authorities reduced the number of private television stations in April, when the Ministry of Telecommunications, Information Technologies and Social Communication announced the suspension of the licenses of three television channels, resulting in the loss of hundreds of jobs. The ministry said the media companies were operating under provisional registrations and would remain suspended until the regularization of their status. In August, Secretary of State for Social Communication Nuno Caldas Albina said that the media companies would not be allowed to resume any time soon, despite at least two of them having submitted the required documentation.

Abuses by State Security Forces

Angolan state security forces continued to be implicated in serious human rights abuses, including summary executions, excessive use of force against peaceful protesters, and arbitrary detentions throughout 2021.

On January 30, police killed at least 10 protesters, when they indiscriminately fired at people who had peacefully gathered to demand better public services, such as water and electricity supply, in the diamond-rich town of Cafunfu, in Lunda Norte province. Following the violence, graphic video footage shared on social media showed uniformed Angolan police officers and soldiers walking among the dead and injured on a road, kicking and beating detainees. The Angolan police chief, Paulo de Almeida, initially rejected calls for an independent investigation into alleged excessive use of force against protesters, but the police department later announced that two senior officers implicated in the violence had been dismissed. They were implicated in the mishandling of corpses and the mistreatment of detained protesters, including kicking and beatings.

!

In February, the Angolan NGO Mosaiko accused police of intimidating activists and religious missionaries in Lunda Norte, after officers prevented priests and Mosaiko activists from leaving their homes.

Security forces continued to use force to prevent peaceful protests. On November 11, 2020, Angola's Independence Day, the police used live bullets, teargas, and dogs to disperse a peaceful anti-government protest, killing one protester in Luanda. In April, police used bullets and teargas to disperse a group of students who took to the streets in Luanda, the Angolan capital, to protest the increase of school fees. In August, police used dogs and batons to disperse a group of about 20 people who tried to protest in front of the parliament building in Luanda.

Uit de verklaringen van verzoekster, de bewijzen die zij aanbrengt en de objectieve vaststellingen aangaande de situatie in Angola, blijkt voldoende dat er in hoofde van verzoekster er wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van artikel 1, A, lid 2 van de Conventie van Genève.

1. Objectief risico op vervolging.

Verwerende partij stelt dat verzoekster nalaat de feiten die zij aanhaalt concreet op haar persoon te betrekken.

Zoals UNHCR stelt kan in bepaalde omstandigheden een gegronde vrees op vervolging bestaan omwille van het behoren tot een bepaalde etnische, politieke of religieuze groep zelfs zonder dat het nodig is een persoonlijk doelwit van vervolging te vormen.

Over de mogelijkheid tot erkenning als vluchteling op basis van een objectief risico, sprak het EHRM zich uit in de zaak N t. Zweden van 20 juli 2010:

"58. The Court points out that there are no specific circumstances in the present case substantiating that the applicant will be subjected to such treatment by X, but the Court cannot ignore the general risk indicated by statistic and international reports."

UNHCR is zelfs van mening dat in bepaalde omstandigheden de objectieve omstandigheden voldoende zijn om over te gaan tot een erkenning:

"While fear is a subjective emotion, for purposes of refugee status determination, it must be well-founded; that is, it must have an objective basis. There are varying degrees to which each of these two elements may be important in any individual case. In cases where there is a failure to express subjective fear, objectively the circumstances may well justify recognition, in that anyone in such circumstances would run such an obvious risk that the absence of fear would be immaterial." (stuk 22 17, UNHCR, Interpreting Article 1 of the 1951 Convention Relating to the Status of Refugees, april 2001, §11, beschikbaar via <http://www.refworld.org/docid/3b20a3914.html>)

2. Onderschat risicoprofiel verzoekende partij.

Verzoekster is bang terug te keren naar Angola. Het land ontvluchten worden gezien als smaad aan de staat en verzoekster riskeert alleen hiervoor al een gevangenisstraf. Velen die het land ontvluchtten en toch terugkeerden werden vermoord of zijn vermist.

3. Prospectieve beoordeling van de vrees.

De vrees voor vervolging moet prospectief worden beoordeeld en bijgevolg worden ingeschat naar de toekomst toe.

Volgens het BCHV moet de vrees voor vervolging op een prospectieve manier beoordeeld worden, los van eventuele persoonlijke vervolging in het verleden

"Het CGVS lijkt het reeds vervolgd zijn in het verleden als voorwaarde te stellen om een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen. Hoewel dit een vermoeden van toekomstige vervolging doet ontstaan (artikel 48/7 VW), is dit er nochtans geen vereiste voor. Eigen aan het asielrecht is net dat de vrees voor vervolging prospectief beoordeeld moet worden. In bepaalde gevallen stelt het CGVS zelfs dat iemands geuite vrees ongegrond is enkel omdat deze hypothetisch is, looter omdat de situatie zich nog niet heeft voorgedaan. (...)

[...] "Nu stellen we heel dikwijls vast dat de benadering van het CGVS zich richt op het bepalen of de persoon reeds vervolgd werd en niet op het naar de toekomst toe evalueren of zij met reden vreest om het te worden. Nochtans berust de essentie van het vluchtelingenstatuut op de toekomstige aard van het beschermingsonderzoek. Ook al bevat de wet op heden een weerlegbaar vermoeden van de nood aan bescherming van een persoon die reeds vervolgd werd, a contrario, zoo het makkelijker moeten aanvaard worden dat een persoon die tot op vandaag nog nooit vervolgd werd, geldige redenen kan voorleggen die hem doen vrezen voor toekomstige vervolgingsdaden." BCHV, "Waarom de meeste Syriërs vluchtelingen zijn",

november 2014, p. 48, 55-56, <https://www.refworld.org/cgi-bin/texis/vtx/rwmain/opensslpdf.pdf?reldoc=y&docid=552e04a64>

Verzoekster moet niet aantonen dat zij met zekerheid, of zelfs maar waarschijnlijk, vervolgd zal worden na terugkeer. Al wat zij op basis van het vluchtelingenrecht moet aantonen is dat het redelijk mogelijk is dat zij vervolgd zou worden bij terugkeer.

UNHCR heeft aangegeven dat een verzoeker moet aantonen dat de vrees voor vervolging redelijk is gezien de omstandigheden, maar niet dat hij of zij moet aantonen eerder wel dan niet aan vervolging te zullen onderworpen worden. UNHCR verwijst daarvoor naar de voorbereidende werken van de Vluchtelingenconventie.

Verzoekster merkt op dat zij meent dat in het licht van de opgesomde landeninformatie zij wel degelijk heeft aangetoond dat de kans zéér waarschijnlijk is dat zij in Angola vervolgd zou worden bij terugkeer. Verzoekster was ni. journaliste in haar land van herkomst. Het feit dat zij dit beroep uitoefende wordt door verwerende partij niet betwist.

Hoewel de inschatting van een risico op grond van artikel 3 EVRM in deze verschilt van de test die onder de Vluchtelingenconventie dient te gebeuren, kan er gewezen worden op de rechtspraak van het EHRM in N. t. Zweden, nr. 23505/09, van 20 juli 2010, waarbij er uitgegaan wordt van het algemene risico zoals aangegeven door statistieken en internationale rapporten:

"58. The Court points out that there are no specific circumstances in the present case substantiating that the applicant will be subjected to such treatment by X, but the Court cannot ignore the general risk indicated by statistic and international reports."

Verzoekende partij heeft met andere woorden een gegronde vrees voor vervolging.

1.2.Aangaande de weigering van het subsidiair beschermingsstatuut-

1. Reëel risico op ernstige schade

Ondergeschikt aan de inschatting van de vrees voor vervolging dient ook nagegaan te worden of verzoekende partij ernstige schade riskeert in de zin van artikel 48/4 Vw.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

- a) doodstraf of executie; of,
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."

Elke beschermingsgrond is een aparte categorie met telkens een eigen interpretatie. Een onmenselijke of vernederende behandeling in het land van herkomst is een behandeling die in strijd is met artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM). Onder deze beschermingsgrond valt ook foltering en een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Verzoekster toont in casu voldoende aan dat zij een persoonlijk risico loopt op ernstige schade bij een terugkeer naar Angola. Verzoekster zal bij een terugkeer gevangen worden genomen en riskeert te worden gedood."

3. Aanvullende nota's

Verzoekster heeft ter terechtzitting, op 31 augustus 2023, overeenkomstig artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota overgemaakt, waarbij zij volgende stukken overmaakt:

"3. Brief van E.F. & co.

4. foto van dochter D.

5. verklaring MPDA dd. 14.09.2021

6. e-mailverkeer met Amnesty International

7. attest psychologische hulp"

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop

de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen.

Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.3. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kan gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en is kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Bovendien blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekende kennis heeft van de motieven van de bestreden beslissing, aangezien zij deze inhoudelijk bekritiseert. Derhalve is aan de voornaamste doelstelling van de uitdrukkelijke motiveringsplicht voldaan. De inhoudelijke kritiek, die verzoekende partij op de motieven uit, houdt in dat zij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

4.4. Verzoekster verschaft een uitgebreid theoretisch kader in haar verzoekschrift, omtrent de door haar geschonden geachte bepalingen, evenals omtrent de *“prospectieve beoordeling”* van haar vrees, doch dit laat niet toe om *in concreto* vast te stellen dat zij een nood heeft aan internationale bescherming.

4.5. Waar verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. De beoordeling

5.1. De beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1.1. Verzoekster verklaart haar herkomstland te hebben verlaten omwille van een vrees voor vervolging door de Angolese autoriteiten, omwille van haar politiek engagement. Tevens vreest zij vervolging in het kader van een corruptieschandaal rond de minister van Sociale Communicatie, evenals een beschuldiging van smaad tegenover de Staat, omwille van het gegeven dat zij in België een verzoek om internationale bescherming indiende. Tevens wijst zij op haar activiteiten voor de *Movimento para Democracia e Paz* (MDP) in België. Voor een verdere samenvatting van het vluchtrelaas verwijst de Raad naar het gestelde in het feitenrelaas van de bestreden beslissing, dat door verzoekster niet wordt betwist.

5.1.2. De Raad brengt in herinnering dat verzoekster reeds op 2 september 2016 een eerste verzoek om internationale bescherming indiende – waarbij verzoekster een vrees voor vervolging door de Angolese autoriteiten, omwille van haar politiek engagement in haar herkomstland, opwierp – dewelke resulteerde in een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest met nummer 213.384 van 3 december 2018 bevestigde de Raad de beslissing van de commissaris-generaal. In deze stelt de commissaris-generaal dan ook terecht vast dat: *“In de eerste plaats kadert u de feiten die u aanhaalt binnen uw volgend verzoek binnen de vervolging die u kende omwille van uw reeds eerder aangehaalde politiek activisme. Uw verklaring dat u zou gevisieerd zijn geweest omwille van dit activisme werd in uw eerdere procedure reeds ongeloofwaardig geacht. Dit*

omdat u steeds voor de staatsradio actief kon blijven, u zelfs geloofd werd om uw journalistieke kwaliteiten en voldoende mogelijkheden en kansen te hebben gekregen om uw carrière verder uit te bouwen. Evenmin kon u toen aantonen dat de mogelijke problemen die u ervaarde het gevolg waren van de door u aangehaalde oppositieactiviteiten en dient er op gewezen dat u eveneens actief bleef voor organisaties gelieerd aan de overheid. Ook het feit dat u in Angola geen enkele stap ondernam om de door u aangehaalde vervolging aan te vechten zorgde er voor dat aan deze vervolging geen geloof kon worden gehecht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde deze beoordeling van het Commissariaat-generaal. Zodoende kunnen aan de feiten die u in onderhavig verzoek aanhaalt, eveneens kaderend binnen dit zelfde activisme, evengoed moeilijk geloof worden geacht."

De Raad merkt op dat verzoekster in haar verzoekschrift geen enkele ernstige poging onderneemt om deze overwegingen aan het wankelen te brengen, noch brengt zij enig element aan dat toelaat een nieuw licht te werpen op haar vrees voor vervolging omwille van het eerder aangehaalde politiek activisme in Angola. De Raad treedt de beoordeling van de commissaris-generaal, die pertinent is en steun vind in de stukken van het administratief dossier, bij.

5.1.3. Wat betreft de bijkomende elementen die verzoekster heeft aangehaald, werd in de bestreden beslissing als volgt overwogen:

- (a) verzoekster blijft in gebreke de feiten concreet op haar eigen persoon te betrekken;
- (b) verzoeksters geloofwaardigheid wordt aangetast, waar zij thans verklaard dat zij wel degelijk een zaak heeft geopend bij de politie omtrent de eerder aangehaalde inbraak en ontvoering, terwijl zij in haar eerste verzoek ontkende enige stappen te hebben ondernomen;
- (c) verzoekster kan geen concrete informatie geven over de wijze waarop haar familie nog steeds problemen zou kennen vanwege haar activisme, waarbij zij niet verder komt dan dat de school waar verzoekster vroeger werkte, naar haar heeft gevraagd;
- (d) verzoekster heeft twee jaar gewacht om haar nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen, niettegenstaande dat de thans aangehaalde feiten haar reeds enige tijd bekend waren;
- (e) verzoeksters verklaringen omtrent haar betrokkenheid bij de praktijken van M.R. geven geen aanleiding tot een nood aan internationale bescherming, waarbij (i) deze verklaringen haar politiek activisme ondergraven, omdat het ontvangen van voordelen niet te rijmen valt met de strijd voor mensenrechten; (ii) er geen geloof kan worden gehecht aan de verklaringen dat verzoekster omwille van de betrokkenheid bij de corruptie effectief wordt gezocht, waarbij verzoekster vage en tegenstrijdige verklaringen over een eventueel onderzoek aflegt en waarbij alleszins niet wordt aangetoond dat eventuele beschuldigingen een verdere politieke inslag zouden hebben, dan het kader van het onderzoek naar corruptie;
- (f) verzoekster toont geenszins aan hoe de problemen met haar bankrekening kunnen worden gelinkt aan enige problemen omwille van politieke activiteiten;
- (g) verzoekster maakt niet aannemelijk vervolging te moeten vrezen omwille van het gegeven dat zij alhier een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, waarbij (i) uit de beschikbare landeninformatie niet blijkt dat dit loutere feit aanleiding geeft tot vervolging en (ii) verzoekster in België zelf nog consulaire bijstand heeft verzocht en verkregen van de Angolese ambassade, waarbij zij op geen enkel moment werd bevraagd of bedreigt omwille van haar verzoek om internationale bescherming alhier;
- (h) verzoekster maakt niet aannemelijk vervolging te moeten vrezen omwille van haar politiek activisme in België, waarbij (i) zijzelf verklaart op de achtergrond te blijven en er geen enkele indicatie is dat de Angolese autoriteiten op de hoogte zouden zijn van deze activiteiten en (ii) het opmerkelijk is dat verzoekster geen enkel bewijs van deze activiteiten kan overmaken;
- (i) verzoekers verklaringen over de problemen die haar familie en collega's omwille van haar zouden hebben gekend, kunnen niet overtuigen, waarbij (i) de problemen die verzoeksters familie zouden hebben gekend niet kunnen worden toegeschreven aan haar; (ii) verzoekster niet op dezelfde wijze politiek actief is geweest als de personen van wie zij artikelen neerlegt; (iii) verzoekster niet wordt vermeld in de neergelegde artikelen, waarbij zij niet kan overtuigen dat zij zich in dezelfde situatie bevindt als de journalisten waarnaar wordt verwezen.

5.1.4. In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen.

5.1.5. De Raad stelt vast dat verzoekster er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. De Raad stelt vast dat verzoekster zich immers beperkt tot het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de bevindingen van de

commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee zij echter deze bevindingen niet weerlegt of ontkracht en een beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

5.1.6. Het louter verwijzen naar algemene informatie waaruit zou blijken dat journalisten systematisch worden onderdrukt en dat de mensenrechten in Angola op grote schaal worden geschonden door de State Security Forces volstaat niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Zoals de commissaris-generaal in zijn beslissing op goede gronden heeft vastgesteld, moet een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade *in concreto* worden aangetoond en blijft verzoekster hiertoe in gebreke.

5.1.7. Waar verzoekster aanvoert dat volgens UNHCR de objectieve omstandigheden voldoende kunnen zijn om over te gaan tot een erkenning als vluchteling, brengt verzoekster geen gegevens bij waaruit zou kunnen blijken dat in haar geval, de objectieve omstandigheden reeds voldoende zouden kunnen zijn.

5.1.8. Verzoekster betoogt vervolgens dat haar risicoprofiel onderschat wordt. Zij herhaalt dat het land ontvluchten gezien wordt als smaad aan de staat en zij aldus een gevangenisstraf riskeert. Hier werd concreet op ingegaan in de bestreden beslissing, waar als volgt werd gesteld: *“Waar u verklaart vervolging te moeten vrezen louter omwille van het feit dat u in België verbleef en hier een verzoek tot internationale bescherming indiende weet u dit evenmin hard te maken. Vooreerst blijkt dit allerm minst uit objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (Human Rights Watch – Angola, events of 2021). Nergens is hier sprake van het feit dat het loutere feit zich in het buitenland te begeven of er internationale bescherming te verzoeken aanleiding kan geven tot vervolging bij een terugkeer naar Angola. Dit geldt des te meer aangezien u niet wist aan te tonen voor uw vertrek reeds omwille van politieke redenen de aandacht te hebben getrokken van de autoriteiten. Opnieuw weet u ook hier doorheen uw persoonlijk onderhoud geen enkele concrete aanwijzing aan te halen die aantoon dat u dit risico zou lopen. Wanneer u wordt gevraagd hoe de Angolese autoriteiten op de hoogte zouden kunnen zijn van het feit dat u een verzoek tot internationale bescherming indiende geeft u aan zelf naar de Angolese ambassade te zijn gestapt aangezien u documenten nodig had om te gaan samenwonen (CGVS p.16). Het valt moeilijk aan te nemen dat u deze stap zou zetten indien u werkelijk meent een reëel risico te lopen door op deze manier in de kijker te lopen van de Angolese autoriteiten. Voorts komt uit uw verklaringen naar voren dat de Angolese autoriteiten u consulaire diensten blijven verlenen, en vermeldt u op geen enkel moment op enige wijze te zijn bedreigd of ondervraagd door de Angolese ambassade - nergens uit uw verklaringen m.b.t. uw bezoeken aan de Angolese ambassade valt nog maar enige aanwijzing te vinden die erop zou wijzen dat u op enerlei wijze gevisieerd zou worden door de Angolese autoriteiten”*. Zoals gezegd, is deze overweging pertinent en draagkrachtig. Door louter te herhalen dat zij vervolging vrees omwille van het indienen van verzoek om internationale bescherming, brengt zij de concrete beoordeling niet aan het wankelen.

5.1.9. Wat betreft de prospectieve beoordeling van haar vrees, brengt verzoekster geen concrete elementen aan die toelaten vast te stellen dat zij, gezien de omstandigheden, een redelijke vrees voor vervolging dient te koesteren bij een terugkeer naar haar herkomstland. Zij verwijst hiervoor naar de opgesomde landeninformatie en het feit dat zij journaliste was, doch – gelet op de hierboven gedane vaststellingen – kan dit betoog niet volstaan om een toekomstgerichte vervolgingsvrees aannemelijk te maken.

5.1.10. De Raad stelt verder vast dat verzoekster de concrete beoordeling van de door haar neergelegde stukken onbesproken laat. Deze beoordeling is pertinent en luidt als volgt:

“Waar u momenteel uw origineel paspoort neerlegt weet dit op geen enkele manier aan te tonen dat u vervolging zou dienen te vrezen in uw land van herkomst. Nog los van het feit dat het uiterst opmerkelijk is dat u alsnog uw paspoort zou weten voor te leggen, nadat u dat vermeendelijk in 2018 teruggekocht zou hebben van de smokkelaar (CGVS p.21), verandert het feit dat u momenteel uw paspoort voorlegt niets aan de beoordeling van uw vrees voor vervolging in Angola. Ook uw medische documenten zijn hier niet toe in staat. Deze houden geen verband met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Uw conversaties met uw schooldirecteur, A. K. of andere kennissen in Angola zijn evenmin van die aard dat zij deze beoordeling kunnen wijzigen. Ook in deze blijkt niet uit deze conversaties dat u concrete problemen heeft gekend of zou dienen te vrezen bij een terugkeer. Evenmin, zoals reeds eerder aangeduid, kan u verklaren hoe deze problemen precies met u verband houden (CGVS p.11). Ook hier dient opgemerkt dat deze e-mails reeds van 2018

dateren, u diende pas in maart 2021 een volgend verzoek in. Zodoende kunnen de elementen die in deze e-mails ter sprake worden gebracht niet van die aard zijn dat zij een dermate vrees voor u inhouden aangezien u nog drie jaar wachtte om om deze reden een nieuw verzoek in te dienen. Ook het feit dat u in contact staat met A. K. weet niet aan te tonen dat u een even activistisch karakter er zou op na houden of dat u vervolging zou dienen te vrezen omwille van dit contact. Bovendien is het in deze opvallend dat u verschillende documenten kon verkrijgen en verklaart nog steeds in contact te staan met verschillende mensen in Angola, maar er niet in slaagt enige documenten voor te leggen die betrekking hebben op u persoonlijk. U verklaart over documenten te beschikken over uw klacht bij de politie en eveneens over een interview dat u zou hebben afgelegd. Geen van beiden documenten, die wel uw persoonlijke sfeer raken, weet u voor te leggen (CGVS p.10)."

5.1.11. Wat betreft de stukken, neergelegd bij aanvullende nota, wijst de Raad erop dat deze de gedane beoordeling evenmin kunnen ombuigen. Wat betreft de ongedateerde brief van "E.F. & co", waarin wordt ingegaan op verzoeksters engagement, een vrees voor vervolging in haar hoofde wordt geuit en waarin tevens wordt ingegaan op de algemene situatie in Angola, wijst de Raad op het sterk gesolliciteerd karakter van deze brief. Er is geen enkele zekerheid dat de hierin beschreven elementen op waarheid zijn berust. Bovendien wijst de Raad erop dat de problemen van verzoekster ook veeleer stereotiep en veralgemeen worden beschreven, en worden afgewisseld met algemene pleidooien. Ook het attest van M.d.S.P, president van MPDA, heeft een gesolliciteerd karakter. Bovendien wijst de Raad erop dat deze brief reeds dateert van 14 september 2021, waarbij verzoekster niet aantoonde waarom zij deze brief niet eerder kon neerleggen. Bovendien is er sprake van een discrepantie tussen de beweerdelijke activiteiten die verzoekster voor de beweging zou uitoefenen, zoals beschreven in de brief enerzijds en zoals verklaard door verzoekster in haar persoonlijk onderhoud anderzijds. Tijdens haar persoonlijk onderhoud op 16 september 2021 stelde verzoekster immers dat zij zich op de achtergrond houdt en dat zij zich beperkt tot het schrijven van verslagen en manifesten, omdat zij psychologisch niet meer aankan. In de brief van 14 september 2021 wordt daarentegen gesteld dat verzoekster een actieve rol speelt in de beweging, waarbij zij mee instaat voor de mobilisatie van jongeren, evenals van de diaspora in België. Dit schetst toch een actiever, en een meer op de voorgrond, beeld van verzoeksters activiteiten. Het e-mailverkeer met Amnesty International betreft niet meer dan een antwoord op een vraag om een afspraak te maken, waarbij wordt aangegeven dat de vraag zal worden doorspeeld aan het bevoegde bureau, doch dat wordt aangestipt dat veel medewerker op dat ogenblik niet beschikbaar zijn. Hiermee wordt aldus op geen enkele wijze uitspraak gedaan over verzoeksters vluchtrelaas. Omtrent het attest van een "gestalttherapeute", kan de Raad enkel vaststellen dat het attest uiterst summier is, waar enkel wordt aangegeven dat verzoekster in behandeling is in de praktijk voor "psychotherapie" en dat reeds vijf sessies hebben plaatsgevonden, waar verzoekster steeds aanwezig was. Dit attest vermeldt geen enkele concrete diagnose of vaststellingen betreffende de mentale gezondheidstoestand van verzoekster, laat staan dat er enig vermoeden over de oorzaak van de eventuele mentale problemen wordt verschaft. Evenmin bevat het attest enige indicaties dat verzoekster, door haar mentale toestand, niet in staat zou zijn geweest om op volwaardige wijze deel te nemen aan de procedure om internationale bescherming. De Raad wijst er in deze ook op dat verzoekster bij de vragenlijst inzake de bijzondere procedurele noden ontkennend geantwoord op de vraag of er volgens haar bepaalde elementen of omstandigheden voorhanden zijn die het vertellen van haar verhaal of haar deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken (zie AD, "vragenlijst procedure noden", vraag 1). Rekening houdend met de ongeloofwaardig bevonden verklaringen van verzoekster, is dit summiere attest dan ook niet van dien aard om alsnog de vervolgingsvrees aan te tonen. Wat ten slotte de gevoegde foto van haar dochter betreft, verduidelijkt verzoekster ter terechtzitting dat zij hiermee wilt aantonen dat haar dochter vaak bloedneuzen krijgt, een probleem dat zij reeds sinds haar geboorte heeft. Deze omstandigheid heeft evenwel geen uitstaans met verzoeksters beschermingsverzoek en kan dan ook geen nood aan internationale bescherming aantonen.

5.1.12. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, alsook verzoeksters individuele omstandigheden in acht genomen, acht de Raad voorgaande bevindingen ruim voldoende om te besluiten dat voor verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging bij terugkeer naar Angola kan blijken. Het voorgaande volstaat om vast te stellen dat aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoekster. Gelet op deze vaststellingen, is er geen reden om verder te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Geneve van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

5.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

5.2.1. In zoverre verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen, beroept op haar vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Zij toont niet aan dat zij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon.

5.2.2. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*. De Raad stelt vast dat verzoekster niet aantoonde dat er in Angola actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. In het administratief dossier bevinden zich evenmin redenen om aan te nemen dat dit zo zou zijn.

5.3. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

5.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg verzoekster de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, zij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en zij heeft zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Portugees machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

5.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie oktober tweeduizend drieëntwintig door:

N. DENIES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

V. LAUDUS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. LAUDUS

N. DENIES